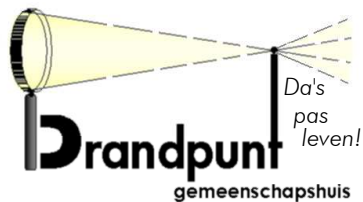

Een onregelmatig verschijnende
nieuwsbrief vanuit
gemeenschapshuis Brandpunt
Zuidhoek 168 – Rotterdam
Telefoon 010 283 92 20

2e jaargang – nummer 3
November 2003

Brandpunt
www.gemeenschapshuizen.nl
Info@gemeenschapshuizen.nl

Lieve mensen,

Opnieuw een berichtje vanuit het woelige Rotterdam. Wat dienen we toch een wonderlijke God! Telkens zijn we verrast door de wegen die Hij gaat met ons leven, door de dingen die Hij doet in de mensen om ons heen, door wat Hij ons laat zien.

Ook in het Brandpunt gaan veel dingen anders dan we zouden verwachten. Regelmatig moeten we onze plannen en verwachtingen bijstellen. Het is of God ons telkens weer wil leren dat Hij het is Die de weg bepaalt.

Op dit moment beleven we in het Brandpunt een periode van afscheid nemen. En afscheid nemen is vaak een beetje moeilijk, het doet pijn. Als eerste nemen we afscheid van onze broer Arian. Hij hoopt op 5 december te gaan trouwen met Agnes, waardoor hij uiteraard het Brandpunt zal gaan verlaten. Afscheid nemen van hem is niet leuk en zeker niet gemakkelijk, maar we zijn heel blij dat deze broeder en zuster in elkaar een levenspartner gevonden hebben. We wensen hen van harte toe dat ze één mogen zijn zoals de Heere Jezus één is met Zijn Vader, zodat de wereld het zal zien en geloven dat Jezus Christus de Zoon van God is.

Vervolgens moeten we afscheid nemen van Judith. Zij is dit jaar begonnen met een studie Psychiatische verpleegkunde, en de combinatie van werk, studie en Brandpunt is teveel voor haar. Daarom moet ze keuzes maken, en omdat ze haar gaven op haar vakgebied graag wil gebruiken, heeft ze de keuze gemaakt het Brandpunt half december te verlaten. Een terechte keuze, die ze ook niet buiten God om gemaakt heeft, maar wel een moeilijke.

We hebben zo'n anderhalf jaar met elkaar samen gewoond, gelachen, gehuild, gebeden, geruzied en gekeet, en we zijn een beetje aan elkaar vastgegroeid. We hebben elkaar leren kennen en vertrouwen, we weten wat we aan elkaar hebben en nu is het voorbij. Dit is weer zo'n kruispunt waar God ons onverwacht op zet. Zijn vraag: bouw je op je team, of bouw je op Mij? Wat is het een bemoediging om te weten dat dit project niet ons project is. Het begin was van God, het was God Die voorzag in alles wat nodig was, vanaf het prille begin tot op dit moment. God heeft in de persoon van Cora van Rossum voorzien in een vervanger voor Judith. We vertrouwen dat Hij ook voor de lege plaats die Arian achterlaat de juiste persoon op ons pad zal brengen. God zal kracht geven om te investeren in een nieuw team, om te bouwen aan nieuw vertrouwen. Maar we willen niet doen alsof het gemakkelijk is. In deze tijd hebben we uw gebed ontzettend hard nodig.

Ook van Mohamed hebben we inmiddels afscheid genomen. Het was bemoedigend om hem samen met 6 andere dopelingen tijdens de doopdienst op 19 oktober j.l. te horen getuigen van het werk van God in hun leven. Bidt u met ons mee dat God Zijn werk in hem volmaken zal? Hong Yu heeft na een periode van twee maanden

besloten het Brandpunt te verlaten. Zijn volle agenda was niet te combineren met het programma in het Brandpunt.

Nu lijkt het misschien met al die afscheidsverhalen alsof het huis helemaal leeg staat. Niets is minder waar! Telkens als er een kamer vrij komt, meldt zich een nieuwe bewoner. Halverwege september is Alfred bij ons gekomen, en op 1 oktober Kwestan. Onze nieuwste aanwinst is Mehmed, die hier nog maar net is. We bidden dat God hun verblijf in het Brandpunt zal zegenen.

We hebben een aantal weken een heel bijzondere gast in ons midden gehad: De Nigeriaanse pastor Friday. (Hij werd op vrijdag geboren en zijn ouders vernoemden hem naar zijn geboortedag) We hebben in zijn verblijf de zegenende hand van God over het Brandpunt ervaren. Zijn heldere kijk op met name discipelschap heeft ons aan het denken gezet en zal zijn invloed hebben op de lijn die in het Brandpunt gevolgd wordt. Een opmerking van hem die we graag aan u doorgeven: 'Je moet krabben op de plaats waar het jeukt!'

Onlangs zijn we in contact gekomen met een echtpaar bij wie het verlangen leeft een soortgelijk huis als het Brandpunt te bewonen. Zij willen graag het licht van het Evangelie door zich heen laten stralen in een stad. Wilt u aan hen denken in uw gebeden? Vraag of God hen duidelijk de plaats wil wijzen waar Hij ze hebben wil. Daarmee verbonden denken we erg na over de financiering van een eventueel volgend huis. Zoals bekend is het Brandpunt gekocht en voor onbepaalde tijd gratis ter beschikking gesteld door een zakenman. Het zou natuurlijk geweldig zijn als het volgende huis op dezelfde manier verkregen kon worden.

Pas zei iemand tegen me: God doet in deze tijd niet meer van die grote dingen als in de tijd van de Bijbel, zoals een heel volk dwars door de zee laten trekken. Er zijn veel mensen die op deze manier denken, maar we zien hier regelmatig het tegendeel! Ik had een gesprekje met iemand die veel moeite had om God te vertrouwen. Lange tijd had zij geen stille tijd gehouden, omdat ze bang was voor nieuwe teleurstellingen. Uiteindelijk kon ze het echter niet meer uithouden op deze manier en ze bad: 'God, ik kan niet zonder u. Maar als ik nu stille tijd ga houden, moet U me wel aanraken ofzoiets, want ik weet het echt niet meer!' Vervolgens zocht ze in haar dagboekje de datum van die dag op, en daar stond heel groot en vetgedrukt:

IK BEN BETROUWBAAR!

Is dat niet net zo'n wonder als een pad door de zee? Een schrijver heeft het onder die bepaalde datum geschreven, een uitgever heeft het uitgegeven, een drukker heeft het gedrukt enz. enz., omdat zij het op die dag nodig had!

We vragen heel dringend uw gebed voor vervulling van de plaats die Arian leeg achterlaat. We sluiten hierbij een profielschets in. Aarzel niet om die door te geven aan mensen die wellicht geïnteresseerd kunnen zijn.

Brieven van...

Judith

VERASSEND

Een huis als het Brandpunt is enerverend. Geen dag is het zelfde en geen mens is hetzelfde. Iedere week vind er wel een gebeurtenis plaats die een aantal dagen kan blijven doorklinken. Dat kan positief of negatief zijn. Natuurlijk zijn we geneigd om voornamelijk de positieve dingen te noemen en ons daarop te focussen. Dat geeft veel meer energie en blijdschap! Vandaar onderstaande gebeurtenis.

"Toevalliger wijs" kwam deze Antiliaanse man bij ons binnen. Hij liep op straat en iemand die ons kwam opzoeken nodigde hem uit en hij ging hierop in. Sinds die tijd kwam hij ongeveer 5 keer per week bij ons eten en koffie drinken. Hij voelde zich veilig bij ons. Regelmatig nam hij vrienden mee, en dan vertelde hij aan deze vrienden hoe we als huis werkten en leefden.

Meneer was dakloos geworden. Zijn leven bestond uit "overleven" in de daklozen jungle, waar je continue alert moet zijn. Langzaam aan ging hij meer over zijn verleden vertellen: in allerlei tehuizen opgegroeid. Soms bij nonnen, die hem dan over de Bijbel vertelden. Zijn vader had talloze kinderen en hij had ook geen contact met hem. Sinds ongeveer 5 jaar woonde hij nu in Nederland, maar zijn pijn was in dit land niet minder geworden en de leegte was hier net zo groot.

We zagen hem achteruit gaan. Na een tijdje sliep hij iedere keer als hij kwam in onze kelder.

We waren machteloos. Wegens allerlei redenen konden we hem 's nachts geen bed aanbieden. En dat betekende dat hij 's nachts vaak rondliep door de stad. Hij was vies en regelmatig waste hij zijn kleding bij ons.

Door de zeer slechte en gevaarlijke situatie is hij keihard gaan werken, om zijn leven weer op orde te krijgen. We supportte hem op de achtergrond, maar hij moest het wel zelf doen. Na een periode heeft hij een kamer gevonden.

Op dit moment ziet hij er weer schoon uit. Zijn ogen staan veel rustiger, zijn kleding is gewassen. En als teken van dankbaarheid komt hij sinds een aantal weken af en toe voor ons koken. Antiliaanse kip ofzo... erg lekker!

Hij vertelde:

"jullie huis was op een gegeven moment de enige plaats waar ik nog tot rust kon komen. Ondanks mijn driftbuien (en die waren HEEL heftig!), lieten jullie me iedere keer weer binnen komen. Ik wil wat terug doen....".

Ik schrijf die opmerking niet neer, om te laten zien: "kijk eens wat we doen, goed toch???" NEE, absoluut niet. Maar ik wil graag laten zien, dat kleine simpele eenvoudige dingen, zo groot kunnen zijn voor een ander. Soms enkel het bieden van veiligheid, van rust. Dit kan alles zijn wat een ander nodig heeft op zo'n moment!

En dat heeft me aan het denken gezet. God vraagt ons gewoon te "zijn" en om Zijn veiligheid en rust door te geven. Een beker koud water!!!!

Cora

Beste allemaal,

Fijn om op deze manier deel uit te mogen gaan maken van de Brandbrief. Per half december mag ik de plaats van Judith in het Brandpunt gaan innemen. Voor mij genade en een grote zegen die ik zo uit Gods hand mag krijgen. Hij is een heerlijke Vader en voorziet in alles wat wij nodig hebben.

Wie ben ik? Ik zal daar toch maar wat meer over vertellen, omdat meerdere mensen mij waarschijnlijk niet of niet goed zullen kennen.

Mijn naam is dus Cora van Rossum. Ik ben 34 jaar oud. Opgegroeid als jongste in een christelijk gezin van 7 kinderen. Na mijn opleiding tot ergotherapeute, heb ik gewerkt in een revalidatiecentrum in Utrecht. Ik heb hier een fantastische tijd gehad. Een ding miste ik en dat was dat ik mijn werk niet werkelijk kon combineren met het delen van de liefde die God voor de mensen had met wie ik werkte. Hoewel ik mijn werk met heel veel plezier deed, knaagde steeds de volgende soort vragen: "Heb ik iemand met een handicap echt geholpen, als hij met zijn beperkingen weer kan koken?", "Heb ik deze revalidant werkelijk het beste gegeven als hij met de beste rolstoel het revalidatietraject verlaat?" Hoewel in die situatie inderdaad Gods liefde heel praktisch werd door het geven van de juiste therapie aan mensen, kon ik te weinig deze mensen vertellen dat God een God is die van mensen houdt.

Dit deed mij in december 2001 besluiten om het jaar daarna naar Rotterdam te komen om meer pastorale taken binnen de ICF te doen. Nu ik dit anderhalf jaar heb gedaan, blijkt dat een plaats als het Brandpunt beter bij mij als persoon past als de taken die ik in de ICF deed. Hoewel ik het voor het huis echt heel lastig en zwaar vind dat er twee teamleden tegelijk weggaan, ontvang ik deze plaats uit Gods hand als een geschenk. Ik vraag Hem, om mij te leren hoe ik met dit geschenk op de juiste manier om mag gaan en ik vertrouw Hem. Hij zegt "Ik zal u onderwijzen van de weg die gij gaan zult, Ik zal raad geven, mijn oog zal op u zijn."

Ik wens u allemaal dat de relatie met deze God de bron van uw leven mag zijn, in de Heere Jezus.

Mag ik u vragen te danken voor het feit dat God Zelf Degene is Die het Brandpunt in Zijn handen heeft? En dat u bidt dat we als team, snel weer op een heel constructieve manier kunnen samenwerken? Weer een team worden vraagt veel investering en met name Karel en Lieneke hebben dit proces net achter zich met het "oude" team. En voor een vervanger van Arian?

Dank u wel.

Een hartelijke groet van Cora

Lieneke

Verbazingwekkend hoe goed je een bepaalde situatie in kan schatten. Ik herinner me dat ik voor een foldertje van dit huis een stukje moest schrijven en ik schreef toen o.a. dat het me heel leerzaam en boeiend (en vermoeiend) leek om hier in het Brandpunt te wonen. Daar kan ik na ruim 11/2 jaar niets vanaf doen, ja, misschien zou ik die haakjes weg laten. Maar goed, ik zal nu even praktisch worden. Al een paar maanden komt hier een dakloze man regelmatig langs. Zijn situatie is nu gelukkig veranderd, hij kan weer in een gewoon bed slapen bij mensen thuis. In de periode dat hij dakloos was, kwam hij vaak alleen maar om te slapen en is hij ook regelmatig woedend weggelopen, omdat we hem geen nachtopvang konden bieden. Sinds hij weer een thuis heeft, is hij een stuk opgeknapt en maakt grapjes en heeft afgelopen dinsdag voor zo'n 18 man gekookt! Geweldig dat iemand zich gewoon een beetje thuis kan voelen bij ons. Deze week kwam er een man bij ons voor 1 week. Wat ik er van kan zien is dat hij een hele eenzame man is en hier helemaal bijkomt. Hij kan z'n verhaal kwijt, maakt ook grapjes en je ziet hem rustiger worden. Het lijkt misschien vreemd dat ik ook bij deze persoon zeg dat hij 'grapjes' maakt, maar sommige mensen zitten zó in de problemen, dat ze het echt niet meer kunnen. En dan is het zo'n vooruitgang als ze weer wat plezier in de dingen kunnen hebben, daar wordt je zelf ook heel blij van. We hebben nu dus weer een hele nieuwe bezetting wat de gasten betreft en dat is heel verfrissend, mensen gáán er echt voor en zijn gemotiveerd, bidt of dit zo mag blijven!

Voor degene die dat nog niet weten: Karel en ik zijn in zeer blijde verwachting van ons vijfde kindje. Maar juist nu komt vooral het 'vermoeiende' om een hoekje kijken. Gelukkig wordt me ook best wel wat uit handen genomen en ben ik blij met de mensen die zo van heel dichtbij om me heen staan.

Mijn gebed op dit moment is dat wie hier ook is of komt, hij/zij de liefde van onze Heere Jezus Christus mag ervaren. Tegelijkertijd dank ik God voor alles wat Hij doet. Want ik besef écht niet goed genoeg wat het voor iemand die uit de kou komt betekent om hier te komen en mensen te zien die aandacht voor hem/haar hebben, om met zo'n grote groep een warme maaltijd te hebben.

Dank God voor Zijn onpeilbare grote liefde voor ons kleine mensjes, onvoorstelbaar!

Arian

Gebouwd op de Acropolis van de ziel staat de rede

Een maagd, gewapend, bron van hemels licht

En wie tegen haar zondigt, beschadigt zijn eigen maagdelijkheid; niets maakt zijn kleding wit; Zo helder is de Rede. Maar hoe duister, verbeeldend, warm, donker, obscuur en oneindig, dochter des nachts: Geheimzinnig is haar blik, de schoonheid van haar vermoeide ogen is geladen, en haar pijnen zijn lang, zo ook haar vreugde.

Verleid niet, Athene, verwond Demeter niet in haar overvloedige pijnen en verzet je niet tegen haar moederrecht. O wie zal in mij zowel meisje als moeder verzoenen, wie zal in mij harmonie scheppen tussen diepte en hoogte? Wie zal zorgen dat de schemerige vorsende aanraking van de verbeelding ooit hestzelfde zal zeggen als intellectueel inzicht? Dan zou ik waarlijk kunnen zeggen, zonder te misleiden, dan volledig zeggen: IK GELOOF.